

EL QUE HA DE SER UN JOVE COMUNISTA

Che Guevara

(Discurs en la commemoració del segon aniversari de la integració de les Organitzacions Juvenils, celebrada el 20 d'octubre de 1962)

Estimats companys:

Una de les tasques més grates d'un revolucionari, és anar observant en el transcurs dels anys de Revolució com es van formant, decantant i enfortint les institucions que nasqueren a l'inici de la Revolució; com es converteixen en veritables institucions amb força, vigor i autoritat entre les masses, aquelles organitzacions que començaren en petita escala amb moltes dificultats, amb moltes indecisions, i s'anaren transformant, mitjançant el treball diari i el contacte amb les masses, en puixants representacions del moviment revolucionari d'avui.

La Unió de Joves Comunistes té quasi els mateixos anys que la nostra Revolució, a través dels diversos noms que tingués, a través de les diverses formes d'organització. Al principi fou una emancipació de l'Exèrcit Rebel. D'allí potser en sorgís també el seu nom. Era una organització lligada a l'exèrcit per iniciar a la joventut cubana en les tasques massives de la defensa nacional, que era el problema més urgent i el que precisava d'una solució més ràpida.

En l'antic Departament d'Instrucció de l'Exèrcit Rebel van néixer la Associació de Joves Rebels i les Milícies Nacionals Revolucionàries. Després adquiriren vida pròpia: aquesta última la de una puixant formació de poble armat, representant del poble armat i amb categoria pròpia, fosa amb el nostre exèrcit en les tasques de defensa. L'altre, com a una organització destinada a la superació política de la joventut cubana.

Després, quan s'anà consolidant la Revolució i ja vam poder plantejar-nos les tasques noves que es veuen en l'horitzó el company Fidel suggerí el canvi de nom d'aquesta organització. Un canvi que és tota una expressió de principis. La Unió de Joves Comunistes, està directament orientada cap al futur. Està vertebrada amb vista al futur lluminós de la societat socialista, després de travessar el camí difícil en què estem ara de la construcció d'una societat nova, en el camí de l'establiment total de la dictadura de classe, expressada a través de la societat socialista, per arribar finalment a la societat sense classes, la societat que vostès seran els encarregats de construir, d'orientar i de dirigir en el futur.

Per a això, la Unió de Joves Comunistes aixeca els seus símbols, que són els símbols de tot el poble de Cuba: l'estudi, el treball i el fusell.

I en els seus medallons es mostren dos dels més alts exponents de la joventut cubana, morts ambdós tràgicament sense poder arribar a veure el resultat final d'aquesta lluita en que tots estem entossudits: Julio Antonio Mella i Camilo Cienfuegos.

En aquest segon aniversari, en aquesta hora de construcció febril, de preparatius constants per la defensa del país, de preparació tècnica i tecnològica accelerada al màxim, ha de plantejar-se sempre, i davant de tot, el problema de què és i què ha de ser la Unió de Joves Comunistes.

La Unió de Joves Comunistes ha de definir-se per una sola paraula: avantguarda. Vosaltres, companys, han de ser l'avantguarda de tots els moviments, els primers a estar disposats pels sacrificis que la Revolució demani, sigui quina sigui la índole d'aquests sacrificis; els primers en el treball, els primers en l'estudi, els primers en la defensa del país.

I plantejar-se aquesta tasca no sols com l'expressió total de la joventut de Cuba, no sols com una tasca de grans masses vertebrades en una institució, sinó com les tasques diàries de cada un dels integrants de la Unió de Joves Comunistes. I per això s'ha de plantejar-se tasques reals i concretes, tasques de treball quotidià que no poden admetre's el més mínim desmai.

La tasca de la organització ha d'estar constantment unida a tot el treball que es desenvolupi en la Unió de Joves Comunistes. La organització és la clau que permet subjectar les iniciatives que sorgeixen dels líders de la Revolució, les iniciatives que planteja en reiterades oportunitats el nostre Primer Ministre, i les iniciatives que sorgeixen en el sí de la classe obrera, que han de transformar-se també en idees precises per l'acció subsegüent.

Si no existeix la organització, les idees, després del primer moment d'impuls, van perdent eficàcia. Van caient en la rutina, van caient en el conformisme i acaben per ser simplement un record.

Faig aquesta advertència perquè moltes vegades en aquest curt i, tot i així, tan ric període de la nostra Revolució, moltes grans iniciatives han fracassat, han caigut en l'oblit per falta de l'aparell organitzador necessari per poder sustentar-les i portar-les a bona fi.

Al mateix temps, tots i cadascun de vosaltres heu de plantejar-vos que el ser Jove Comunista, el pertànyer a la Unió de Joves Comunistes, no és una gràcia que algú els faci. Ni és una gràcia que vosaltres feu a l'estat o a la Revolució. El pertànyer a la Unió de Joves Comunistes ha de ser l'honor més alt d'un jove de la societat nova. Ha de ser l'honor pel que lluiteu en cada moment de la vostra existència. I a més, l'honor de mantenir-vos i mantenir alt el nom individual dins del gran nom de la Unió de Joves Comunistes també ha de ser una fita constant.

D'aquesta manera avançarem encara més ràpid. Acostumant-nos a pensar com a massa, a actuar amb les iniciatives que ens brinda la gran iniciativa de la massa obrera i les iniciatives dels nostres màxims dirigents; i, al mateix temps, actuar sempre com a individus, permanentment preocupats dels nostres propis actes, permanentment preocupats de que els nostres actes no taquin el nostre nom ni el nom de la associació a la que pertanyem.

Després de dos anys podem recapitular i observar quins han estat els resultats d'aquesta tasca. I hi ha enormes èxits en la vida de la Unió de Joves Comunistes. Un dels més importants, dels més espectaculars, ha estat el de la defensa.

Els joves que primer -alguns d'ells-, pujaren els cinc pics del Turquino; els que s'enrolaren en una sèrie d'organitzacions militars, tots els que empunyaren el fusell en els moments de perill estigueren disposats a defensar la Revolució a cadascun dels llocs on s'esperava la invasió o l'acció enemiga.

Als joves de la Playa Girón els tocà l'altíssim honor de poder defensar allí a la nostra Revolució, defensar allí les institucions que hem creat a força de sacrifici, els èxits que tot el poble ha aconseguit en anys de lluita; tota la nostra Revolució es va defensar allí en setanta dues hores de lluita.

Joves que encara eren nens, es cobriren de glòria. Alguns estan avui aquí com a exponents d'aquesta joventut heroica, i d'altres ens queda almenys el seu nom com a record, com a esperó per noves batalles, que s'hauran de donar, per a noves actituds heroiques enfront l'atac imperialista.

En el moment en que la defensa del país era la tasca més important la joventut hi va estar present. Avui la defensa del país segueix ocupant el primer lloc en els nostres deures. Però no hem d'oblidar que la consigna que guia als Joves Comunistes està íntimament unida entre sí: no pot haver-hi defensa del país sols amb l'exercici de les armes, amb estar disposats a la defensa, sinó que, a més hem de defensar el país construint-lo amb el nostre treball i preparant els nous quadres tècnics per accelerar el seu desenvolupament en els anys que vindran. Ara aquesta tasca adquireix una importància enorme i està a la mateixa altura que la de l'exercici directe de les armes.

Quan es plantejaren problemes com aquests la joventut va dir present una vegada més. Els joves brigadistes responen a la crida de la Revolució, envaïren tots els racons del país. I així, en pocs mesos i en batalla molt dura -on fins i tot hi va haver màrtirs de la Revolució, màrtirs de l'educació-, vam poder anunciar una situació nova a Amèrica: la de que Cuba era el territori lliure d'analfabetisme a Amèrica.

L'estudi a tots els nivells també és avui una tasca de la joventut. L'estudi barrejat amb el treball, com en els casos dels joves estudiants que estan recollint cafè a Orient, que utilitzen les seves vacances per recollir un gra tan important al nostre país, per al nostre comerç exterior, per nosaltres, que consumim una gran quantitat de cafè tots els dies. Aquesta tasca és similar a la de l'alfabetització. És una tasca de sacrifici que es fa alegrement, reunint-se els companys estudiants - un cop més- en les muntanyes del nostre país per portar-hi allí el seu missatge revolucionari.

Són molt importants aquestes tasques perquè dins d'elles la Unió de Joves Comunistes, els joves comunistes no solament donen. Reben, i en alguns casos reben més del que donen: adquireixen experiències noves, una nova experiència del contacte humà, noves experiències de com viuen els nostres camperols, de

com és el treball i la vida en els llocs més apartats, de tot el que s'ha de fer per elevar aquelles regions al mateix nivell que els llocs més habitats del camp i de les ciutats. Adquireixen experiència i maduresa revolucionàries.

Els companys que passen per aquelles tasques d'alfabetitzar o recollir cafè, en contacte directe amb el nostre poble ajudant-lo lluny de les seves llars reben -puc afirmar-ho- més encara del que donen, i el que donen és molt!

Aquesta és la forma d'educació que millor quadra a una joventut que es prepara pel comunisme: la forma d'educació en la qual el treball perd la categoria d'obsessió que té en el món capitalista i passa a ser un grat deure social, que es realitza amb alegria, que es realitza al so de càntics revolucionaris, enmig de la camaraderia més fraternal, enmig de contactes humans que vigoritzen a uns i altres, i que a tots eleven.

A més, la Unió de Joves Comunistes ha avançat molt en la seva organització. D'aquell dèbil embrió que es formà com a apèndix de l'Exèrcit Rebel, a aquesta organització d'avui, hi ha una gran diferència. Per totes parts, en tots els centres de treball, en tots els organismes administratius, en tots els llocs on poden exercir la seva acció, allí hi ha joves comunistes i allí estan treballant per la Revolució.

L'avanç organitzador ha de ser considerat també com un èxit important de la Unió de Joves Comunistes.

Tot i així, companys, en aquest camí difícil hi ha hagut molts problemes, hi ha hagut dificultats grans, hi ha hagut errors grollers, i no sempre hem pogut superar-los. És evident que la Unió de Joves Comunistes, com organisme menor, com a germà menor de les Organitzacions Revolucionàries Integrades, ha de beure allí de les experiències dels companys en totes les tasques revolucionàries, i ha d'escoltar sempre -amb respecte- la veu d'aquesta experiència.

Però la joventut ha de crear. Una joventut que no crea és una anomalia, realment.. I a la Unió de Joves Comunistes li ha faltat una mica d'esperit creador. Ha estat a través de la seva direcció massa dòcil, massa respectuosa i poc decidida a plantejar-se problemes propis.

Avui s'està trencant això. El company Joel ens ha parlat de les iniciatives dels treballs en les granges. Són exemples de com es comença a trencar la dependència total -que es converteix en absurda- d'un organisme major, com es comença a pensar amb el propi cap.

Però és que nosaltres, i la nostra joventut amb tots nosaltres, està convalescent d'una malaltia que, afortunadament, no fou molt llarga, però que influí molt en l'endarreriment del desenvolupament de l'aprofundiment ideològic de la nostra revolució. Estem tots convalescents d'aquest mal, anomenat sectarisme.

A què conduí el sectarisme? Conduí a la còpia mecànica, als anàlisis formals, a la separació entre la direcció i les masses. Fins i tot en la nostra Direcció Nacional, i el reflex directe es va produir aquí, en la Unió de Joves Comunistes.

Si nosaltres -també desorientats pel fenomen del sectarisme- no arribàvem a rebre la veu del poble, que és la veu més sabia i més orientadora, si no arribàvem a rebre les palpitations del poble per a poder transformar-les en idees concretes, en directives precises, no podíem donar bé aquestes directives a la Unió de Joves Comunistes. I com que la dependència era absoluta, com que la docilitat era molt gran, la Unió de Joves Comunistes navegava com una petita barqueta al naufragi, dependent del gran vaixell: les nostres Organitzacions Revolucionàries, que també aquestes anaven al naufragi.

Aquí es produïen iniciatives petites, que era lo únic capaç de produir la Unió de Joves Comunistes, les quals es transformaven a vegades en eslògans grollers, en evidents manifestacions faltes de profunditat ideològica.

El company Fidel va fer sèries crítiques d'extremismes i d'expressions, algunes tan conegudes per tots vosaltres com "La ORI és la candela!", com "Som socialistes, endavant i endavant!" Totes aquelles coses que criticava Fidel, i que vosaltres coneixeu bé, eren el reflex del mal que gravava la nostra revolució.

Hem sortit d'aquesta etapa. L'hem liquidat totalment, però tot i així, els organismes van sempre una mica més lentament. És com un mal que hagués tingut inconscient a una persona. Quan el mal cedeix, el cervell recupera la claredat mental, però encara els membres no coordinen bé els seus moviments. Els primers dies després d'aixecar-se del llit el caminar és insegur i a poc a poc es va adquirint la nova seguretat. En aquest camí estem nosaltres.

Així hem de definir i analitzar tots els nostres organismes objectivament per a seguir netejant. Saber que encara caminem amb passos vacil·lants per a no caure, per a no ensopegar i anar-nos-en a terra; conèixer les nostres debilitats per a aprendre a resoldre-les; conèixer les nostres debilitats per a liquidar-les i adquirir més forces.

Aquesta falta d'iniciativa pròpia es deu al desconeixement durant un bon temps de la dialèctica que mou els organismes de masses, l'oblidar-se que els organismes com la Unió de Joves Comunistes no poden ser un simple organisme de direcció, quelcom que mani directives constantment cap a les bases i que no rebi res d'elles. Es pensava que la Unió de Joves Comunistes, o totes les organitzacions de Cuba, eren organitzacions d'una sola línia, una sola línia que anava des del cap fins a les bases, però que no tenia un cable que retornés i portés la informació de les bases. Un doble i constant intercanvi d'experiències, d'idees, de directives, que venen a ser les més importants, les que feren centrar el treball de la nostra joventut.

Al mateix temps es podien recollir els punts en que estigués més fluix el treball, els punts on es flaqueja més.

Nosaltres encara veiem com els joves, quasi herois de novel·les, que poden entregar la seva vida cent vegades per la Revolució, que se'ls crida per qualsevol tasca concreta i esporàdica, i marxen en massa cap a elles. Tot i així a vegades

falten al seu treball perquè tenien una reunió de la Unió de Joves Comunistes, o perquè anaren a dormir tard la nit anterior, discutint alguna iniciativa dels Joves Comunistes, o simplement no van al treball perquè no, sense causa justificada.

Quan s'observa una brigada de treball voluntari on se suposa que estan els Joves Comunistes en molts casos no hi són. No n'hi ha cap. El dirigent havia d'anar a una reunió, l'altre estava malalt, el de més enllà no se'n havia assabentat bé. I el resultat és que l'actitud fonamental, l'actitud d'avantguarda del poble, l'actitud d'exemple vivent que commou i tira endavant a tot el món -com feren els joves de Playa Girón-, aquesta actitud no es repeteix en el treball. La serenitat que ha de tenir la joventut d'avui per afrontar els grans compromisos -i el compromís major és la construcció de la societat socialista- no es reflexa en el treball concret.

Hi ha debilitats grans i s'ha de treballar sobre elles. Treballar organitzat, treballar apuntant el lloc on fa mal, el lloc on hi ha debilitats a corregir, i treballar sobre cadascun de vosaltres per deixar ben clar en les vostres consciències que no pot ser bon comunista aquell que sols pensa en la Revolució quan arriba el moment del sacrifici, del combat, de l'aventura heroica, del que se surt de lo vulgar i de lo quotidià i, tot i així, en el treball és mediocre o menys que mediocre.

Com pot ser això, si vostès reben ja el nom de Joves Comunistes, el nom que nosaltres, com organització dirigent, partit dirigent, encara no tenim? Vostès que han de construir un futur en el qual el treball serà la màxima dignitat de l'home, el treball serà un deure social, un gust que es dona l'home, on el treball serà creador al màxim i tot el món haurà d'estar interessat en el seu treball i en el dels demés, en l'avanç de la societat, dia a dia.

Com pot ser que vostès que avui tenen aquest nom, desdenyen el treball? Aquí hi ha una falla. Una falla d'organització, d'esclariment, de treball. Una falla, a més, humana. A tots nosaltres -a tots, jo crec- ens agrada molt més allò que trenca la monotonia de la vida, allò que de cop, una vegada cada cert temps, a un el fa pensar en el seu propi valor, en el valor que té dins de la societat.

I m'imagino l'orgull d'aquells companys que estaven en una "quatre boques", per exemple, defensant la seva pàtria dels avions ianquis, i de cop a algú li tocava la sort de veure que les seves bales tocaven a un avió enemic. Evidentment és el moment més feliç en la vida d'un home. Això mai s'oblida. Mai ho oblidan els companys als que els va tocar viure aquesta experiència.

Però nosaltres hem de defensar la nostra Revolució, la que estem fent tots els dies. I per poder defensar-la, s'ha d'anar construint-la, fortificant-la amb aquest treball que avui no li agrada a la joventut, o que, almenys, considera com l'últim dels seus deures, perquè conserva encara la mentalitat antiga, la mentalitat provinent del món capitalista, o sigui, que el treball és, sí, un deure, és una necessitat, però no un deure i una necessitat tristes.

Per què passa això? Perquè encara no li hem donat al treball el seu veritable sentit. No hem estat capaços d'unir al treballador amb l'objecte del seu treball. I al mateix temps, d'impartir-li al treballador consciència de la importància que té l'acte

creatiu que dia a dia realitza.

El treballador i la màquina, el treballador i l'objecte sobre el que s'exerceix el treball són dues coses diferents i antagòniques. I aquí és on s'ha de treballar, per anar formant noves generacions que tinguin l'interès màxim en treballar i que sàpiguen trobar en el treball una font permanent i constantment canviant de noves emocions. Fer del treball quelcom creador, quelcom nou.

Aquest és potser el punt més fluix de la nostra Unió de Joves Comunistes. Avui per això recalco aquest punt, i enmig de l'alegria de festejar aquesta data d'aniversari, torno a posar la petita gota d'amargura per tocar el punt sensible, per cridar a la joventut a que reaccioni.

Avui ens passà en una assemblea en que es discutia la emulació en el Ministeri. Molts de vosaltres probablement ja hagueu discutit la emulació en els vostres centres de treball i hagueu llegit un tremendo paper que està circulant. Però quin és el problema de la emulació, companys? El problema és que la emulació no pot regir-se per papers que la reglamentin, la ordenin i li donin un motlle. El reglament i el motlle són necessaris per poder comparar després el treball de la gent entusiasta que està emulant.

Quan dos companys comencen a emular, cadascun en una màquina per construir més, després d'un temps comencen a sentir la necessitat d'algun reglament per determinar quin dels dos produeix més en la seva màquina: de la qualitat del producte, de la quantitat, de les hores de treball, la forma en que queda la màquina després, com l'han atès... Moltes coses. Però si enlloc de tractar-se de dos companys que efectivament emulen i als quals nosaltres anem a donar-los un reglament, apareix un reglament per a uns altres dos que estan pensant en que arribi la hora per anar-se'n a casa seva, per què serveix el reglament, quina funció compleix?

En moltes coses estem treballant amb reglament i fent el motlle per a quelcom que no existeix. El motlle ha de tenir un contingut, el reglament ha de ser, en aquests casos, el que defineix i limita una situació ja creada. El reglament hauria de ser el resultat de la emulació portada a terme anàrquicament si volen, sí, però entusiasta, desbordant per tots els centres de treball de Cuba. Automàticament sorgiria la necessitat de reglamentar, de fer una emulació amb reglaments.

Així hem tractat molts problemes, així hem estat formals en el tractament de moltes coses. I quan en aquesta assemblea vaig preguntar per què no hi havia estat, o quantes vegades hi havia estat el secretari dels Joves Comunistes, vaig saber que hi havia estat alguna vegada, poques, i que els Joves Comunistes no hi havien estat.

Però en el curs de l'assemblea, discutint aquests problemes i altres, els Joves Comunistes, el nucli, la Federació de Dones i els Comitès de Defensa i el Sindicat, naturalment, s'ompliren d'entusiasme. Almenys s'ompliren en un caliu intern, d'amargura, d'un desig de millorar, un desig de demostrar que eren capaços de fer allò que no s'ha fet: moure a la gent. Aleshores, de cop, tots es comprometeren a

fer que el Ministeri complet emulés en tots els nivells, a discutir el reglament, després d'establir les emulacions, i a venir al cap de quinze dies a presentar ja tot un fet concret, amb tot el Ministeri emulant entre sí.

Ja allí hi ha mobilització. La gent ja ha comprès i ha sentit internament -perquè cada company d'aquests és un gran company- que hi havia quelcom fluix en el seu treball. S'ha omplert de dignitat ferida i ha anat a resoldre-ho. Això és el que s'ha de fer. Recordar-se de que el treball és el més important. Perdonin-me si insisteixo una i altra vegada, però és que sense treball no hi ha res. Totes les riqueses del món, tots els valors que té la humanitat no són res més que treball acumulat. Sense això no pot existir res. Sense el treball extra que es dona per crear més excedents per noves fàbriques, per noves instal·lacions socials el país no avança. I per més forts que siguin els nostres exèrcits estarem sempre amb un ritme lent de creixement, i s'ha de trencar amb això, trencar amb tots els vells errors, manifestar-los a la llum pública, analitzar-los en cada lloc, i aleshores, corregir-los.

Ara vull plantejar, companys, quina és la meva opinió, la visió d'un dirigent nacional de les ORI, del que ha de ser un jove comunista, a veure si hi estem d'acord tots.

Jo crec que lo primer que ha de caracteritzar a un Jove Comunista és l'honor que sent per ser Jove Comunista, aquest honor que el porta a mostrar davant de tot el món la seva condició de Jove Comunista, que no el bolca a la clandestinitat, que no el redueix a formules sinó que ho expressa en cada moment, que li surt de l'esperit, que té interès en demostrar-ho perquè és el seu timbre d'orgull.

Juntament a això, un gran sentit del deure, un sentit del deure amb la nostra societat que estem construint, amb els nostres semblants com a éssers humans i amb tots els homes del món.

Això és quelcom que ha de caracteritzar al Jove Comunista. Al costat d'això, la seva gran sensibilitat davant de tots els problemes, la seva sensibilitat front la injustícia, el seu esperit inconforme cada cop que sorgeix quelcom que està malament, ho hagi dit qui ho hagi dit. Plantejar-se tot el que no s'entengui, discutir i demanar aclariment del que no estigui clar, declarar-li la guerra al formalisme, a tots els tipus de formalismes. Estar sempre oberts per a rebre les noves experiències, per a conformar la gran experiència de la humanitat que porta molts anys avançant per la senda del socialisme a les condicions concretes del nostre país, a les realitats que existeixen a Cuba. I pensar tots i cadascun com anar canviant la realitat, com anar millorant-la.

El Jove Comunista ha de plantejar-se ser sempre el primer en tot, lluitar per ser el primer, sentir-se molest quan en alguna cosa s'ocupa un altre lloc, i lluitar per millorar, per ser el primer. Clar que no tots poden ser els primers. Però sí entre els primers, en el grup d'avantguarda. Ser un exemple viu, ser el mirall on es mirin els companys que no pertanyin a les Joventuts Comunistes, ser l'exemple on es puguin mirar els homes i dones d'edat més avançada que han perdut cert entusiasme juvenil, que han perdut certa fe en la vida i que front a l'exemple reaccionen sempre bé. Aquesta és una altra tasca dels Joves Comunistes.

Juntament a això, un gran esperit de sacrifici, no sols per a les jornades heroiques sinó per tot moment, sacrificar-se per ajudar al company en les petites tasques, perquè compleixi el seu treball, perquè pugui fer els seus deures a l'escola, en l'estudi, perquè pugui millorar de qualsevol manera. Estar sempre atent a tota la massa humana que l'envolta.

És a dir, hi ha quelcom que es planteja: l'exigència a tot Jove Comunista és ser essencialment humà, i ser tant humà que s'apropi a lo millor de lo humà. Que purifiqui lo millor de l'home a través del treball, de l'estudi, de l'exercici de la solidaritat continuada amb el poble i amb tots els pobles del món. Que es desenvolupi al màxim la sensibilitat per a sentir-se angoixat quan s'assassini a un home en un altre racó del món i per a sentir-se entusiasmat quan en algun racó del món s'alça una nova bandera de llibertat.

El Jove Comunista no pot estar limitat per les fronteres d'un territori. El Jove Comunista ha de practicar l'internacionalisme proletari i sentir-lo com a cosa pròpia i recordar-se'n i recordar-nos-en nosaltres, Joves Comunistes i aspirants a comunistes aquí a Cuba, que som un exemple real i palpable per a tota Nostra Amèrica. I més encara que per a Nostra Amèrica, per a altres països del món que també lluiten en altres continents per la seva llibertat, contra el colonialisme, contra el neocolonialisme, contra l'imperialisme, contra totes les formes d'opressió dels sistemes injustos. Recordar-se sempre de que som una torxa encesa, de que nosaltres tots som el mateix mirall que cada un de nosaltres individualment ho és pel poble de Cuba, i som aquest mirall perquè s'hi mirin en ell els pobles d'Amèrica, els pobles del món oprimits que lluiten per la seva llibertat. I hem de ser dignes d'aquest exemple. I en tot moment i a tota hora hem de ser dignes d'aquest exemple.

Això és el que nosaltres pensem que ha de ser un Jove Comunista. I si se'ns digués que som uns romàntics, que som uns idealistes inveterats, que estem pensant en coses impossibles i arquetip humà, nosaltres li hem de contestar una i mil vegades que sí, que si es pot. Que estem en la certesa. Que tot el poble pot anar avançant, anar liquidant les foteses humanes com s'han anat liquidant a Cuba en aquests quatre anys de revolució, anar perfeccionant-se com ens perfeccionem tots dia a dia, liquidant intransigentment a tots aquells que es queden enrere, que no són capaços de marxar al ritme que marxa la Revolució cubana. Ha de ser així, i així serà, companys. Serà així perquè vosaltres sou Joves Comunistes, creadors de la societat perfecta, éssers humans destinats a viure en un món nou, on tot lo caduc, tot lo vell, tot lo que representi a la societat les bases de la qual acaben de destruir-se haurà desaparegut definitivament.

Per arribar a això, s'ha de treballar tots els dies, treballar en el sentit intern de perfeccionar-se, d'augmentar els coneixements, d'augmentar la comprensió del món que ens envolta, d'inquirir i esbrinar, i conèixer bé el per què de les coses i el plantejar-se sempre els grans problemes de la humanitat com a problemes propis.

Així, en un moment donat, en un dia qualsevol dels anys que venen -després de passar molts sacrificis, sí, després d'haver-nos vist potser moltes vegades al límit

de la destrucció-, després d'haver vist potser com les nostres fàbriques són destruïdes i d'haver-les reconstruït novament, després d'assistir al assassinat, a la matança de molts de nosaltres i de reconstruir el que sigui destruït, a la fi de tot això, un dia qualsevol, quasi sense adonar-nos-en, haurem creat, juntament amb els altres pobles del món, la societat comunista, el nostre ideal.

Companys, parlar-li a la joventut és una tasca molt gran. Un se sent en aquest moment capaç de transmetre algunes coses i sent la comprensió de la joventut. Hi ha moltes coses que voldria dir de tots els nostres esforços, els nostres afanys; de com, tot i així, molts d'ells es trencaren davant la realitat diària i com s'ha de tornar a iniciar-los. Dels moments de flaqueja i de com el contacte amb el poble -amb els ideals i la puresa del poble- ens infon nou fervor revolucionari.

Hi hauria moltes coses de què parlar. Però també hem de complir amb els nostres deures. I aprofito per explicar-vos per què m'acomio de vostès, amb tota la mala intenció si vostès volen. M'acomio de vostès, perquè vaig a complir amb el meu deure de treballador voluntari a una textileria; allí estem treballant fa ja algun temps. Estem emulant amb l'Empresa Consolidada de Filats i de Teixits Plans que treballa en una altra textileria i estem emulant amb la Junta Central de Planificació, que treballa en una altra textileria.

Vull dir-vos, honestament, que el Ministeri d'Indústries va últim en l'emulació, que hem de fer un esforç major, més gran, repetit constantment, per avançar, per poder complir allò que nosaltres mateixos diem de ser els millors, d'aspirar a ser els millors perquè ens dol ser els últims de la emulació socialista.

Succeeix, simplement, que aquí ha passat el mateix que els ha passat a molts de vostès: la emulació és freda, una mica inventada, i no hem sabut entrar en contacte directe amb les masses de treballadors de la indústria. Demà tindrem una assemblea per a discutir aquests problemes i per tractar de resoldre'ls tots, de buscar punts d'unió, d'establir un llenguatge comú d'una identitat absoluta entre els treballadors d'aquesta indústria i nosaltres els treballadors del Ministeri. I després d'aconseguir això, estic segur de que augmentarem molt els rendiments allí i que podem, almenys, lluitar honorablement pels primers llocs.

En qualsevol cas, en la pròxima assemblea l'any que ve els explicarem el resultat.

Fins aleshores.